

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput XXIV. De varijs modis, quibus se Deus supernaturaliter communicat
animabus, & quibus ipsæ illum in ista communicatione cognoscunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XXIV.

De varijs modis, quibus se DEUS supernaturaliter communicat animabus, & quibus ipsæ illum in ista communicatione cognoscunt.

Pro eo, quod Venemabilis Marina de Escobar in se ipsa est experta, conscripsit DEO in spiritu, varios modos, quibus Divina Majestas se comunicat supernaturaliter animabus, & gradus seu scalas, quibus ad illos progrediuntur, unumq; modos, quibus ipsæ DEUM in ista communicatione cognoscunt. Atq; in his omnibus adumbrabat seipsam, ac depingebat id, quod illi eveniebat, in duplici statu via, quâ illam DEUS ducebat, quando imprimis quidem prospero utens vento abundavit solatijs spiritualibus, postea verò fuit passus varias ac diuturnas afflictiones, pro sua majore corona.

§. I.

De quatuor supernaturalibus modis, quibus se DEUS communicat anima.

1. **P**rimus modus, quo se DEUS supernaturaliter communicat animæ (quantum cum Divinæ Majestatis gratia intellexi, & ex ipsius bonitate sum experta) est loquela quædam interior ac Divina, quæ sonat in auribus & auditu secretiore ac superiore animæ, ubi per Divinam gratiâ, & per supernaturale lumen sibi à DEO communicatum, ipsum cognoscit, valde distinctè, verè, ac vivaciter.

2. Secundus modus, est cognitio clara & manifesta, quoad DEUS vult, & est Sanctissima ipsius voluntas, ut anima, & pars illius superior illuminetur, quâ videtur, cognoscitur, ac intelligitur in eo ipso Domino, admirabiliter, illa veritas & my-

sterium, quæ veritas remanet in tali anima quasi inserta, & impressa valde clarè, verè ac firmiter, ac si in molli cera remaneret figura sigilli in illam impressi. Hic modus est admodum Divinus, excellens, & sublimis.

3. Est & tertius modus, quando DEUS quasi explorat intimos recessus animæ, atq; ità illi incipit insinuare aliquam veritatem vel mysterium, quod ipsi Divina Majestas vult manifestare, & exponere fufius per suos Sanctos Angelos, quâ illuminatione & exploratione perfectè disponitur, ut audiat, intelligat & cognoscat, quid loquantur ac annuncient illi Sancti Angeli, & quæ mysteria, nomine DEI, velint ipsi indicare, pandere, & exponere. Sicut contingeret cuiquam viro gravi & prudenti, qui clarè perciperet, cognosceret, ac intelligeret, sibi à Rege, Domino suo, præstandam aliquam gratiam & favorem; idèòq; se disponderet pro eo suscipiendo, cum gratiarum actione, & cæteris requisitis, ad audiendum, percipiendum, & intelligendum, quid Regia Majestas illi sit mandatura, ab eo petitura, & ad quid agendum sit usura ipsius operâ: ita fit, & se res habet in hujusmodi gratia & misericordia, quam DEUS præstat animæ.

4. Quartus modus, est lumen & cognitio specialis & supernaturalis, quam Christus JESUS Dominus Noster dat, & communicat animæ, quando dignatur, ex sola sua bonitate & misericordia, illi revelare aliquod mysterium suæ Passionis, Resurrectionis, vel Ascensionis, aut Infantia suæ, similitumve rerum, quo lumine habito & cognitione, videt, cognoscit, ac intelligit admirabili modo, in eo Domino dolores, quos est passus in eo mysterio, quod illi manifeste

manifestatur, aut gloriam Resurgentis, vel Ascendentis, vel alia mirabilia, concernentia ipsius Infantiam.

Quamvis autem tertius & quartus modus, quos hic refero, videantur esse potius speciales gratiæ, quas DEUS exhibet animæ, in sua Divina & mystica communicatione, quàm distinctus modus se communicandi, inuenio tamen, nescio quid distinctionis ac differentię in hoc, quòd DEUS ita doceat animam, ut videatur somnari, intelligaturq; esse modus communicationis potius, quàm specialis gratia à Divina Majestate animæ præstita.

§. II.

Quomodo oporteat esse dispositam animam, ut DEUS se illi communicet, loquatúrque internè: Et de varijs gradibus, per quos ipsam ducit.

Postquam anima se collocaverit ad pedes sui DEI ac Domini, illiq; obtulerit Sacrificium solidarum & perfectarum virtutum, & postquam, per Divinam bonitatem jam nihil videtur intercedere inter DEUM & ipsam, eò quòd sit illi subiecta, subdita, & obediens, ac disposita ad omnia, quæ DEUS ipsius & Dominus ei voluerit dare ac præstare, disponerq; de illa, quoad crucem, afflictionem ac dolores, vel solatia & gaudia, ac sva vitatem; ille verò ipsam respiciat oculis paternis, amando illam, & bene ei volendo, tanquam filię & sponsæ, recreando eandem & consolando, sicut decet talem bonum & magnificum Dominum, prospiciendo illi in omnibus necessitatibus, ipsamq; adjuvando; postquam, dico, anima est in hoc statu virtutum, per Divinam bonitatem & gratiam, atq; Dominus illi se communicat, & pandit sua Divina secreta ac mysteria, clarè & specialiter, ipsam illuminando, debet anima in suo peculiari exercitio orationis, quando ocludit portas omnibus creaturis, & sola agit cum suo DEO,

offerre ipsi suum exercitium orationis & meditationis, gratiarum actionis, & contemplationis, ac cætera, quæ nos docent Sancti. Hac enim viâ nobis ingrediendum est, donec Dominus nos incipiat alloqui, ducâtq; animam, quò voluerit; oblati ipsi omnibus in purissimè aurea patina humilitatis, & cognitionis propriæ nostrarum miseriarum, quæ virtus admirabilis plerumq; in hoc statu non acquireretur solâ consideratione, sed promanabit à lumine interno & antiquo, communicato ipsi à DEO. Hæc est magni momenti ac pretij.

Debet anima ingredi intimum & secretum conclave DEI, libera, & expedita à desiderijs rerum mirabilium & supernaturalium, submittendo se sincerè ac simpliciter Domino DEO, ut faciat & operetur in illa, quod voluerit, ipsiq; bonum factu visum fuerit, neq; debet in suo exercitio subsistere ex proposito, vel in eo desideria se dare, ut audiat & auscultet DEUM, an loquatur: quando enim DEUS id vult facere, & se taliter communicare, seu in visione, seu in revelatione, plerumq; præmittit quosdam quasi nuncios ad animam, quòd illi velit præstare aliquam extraordinariam gratiam, ut propterea subsistat, & auscultando attendat, quid illi dicatur, vel exhibeatur: prætereâq; concedit DEUS sæpe moram animæ humili ac religiosæ, ut se excuset, dicâtq; suo DEO, se malle in exilio pati, quàm gaudere: neq; unquam hac viâ perditur DEUS. Sicut enim ipsemet est, qui hoc docet, ita se ipse donat & communicat animæ abundantius: estq; mirabile, quod hac in re Divina Majestas facit & operatur, pro Divina sua voluntate. Videtur rogare, & offerre amanter donum, atq; dum se anima excusat, infert ipsi quandam amabilem & svaissimam vim, quâ illam sibi reddit obsequentem. Aliàs ingreditur DEUS in animam tanquam Dominus, ut est, suæ Domûs, mandando & prohibendo, ut ajût dicendóq; sva viter: hoc tibi est faciendum, vel hoc audiendum, aut hoc est videndum, vel istud intelligendum. Tunc anima.

anima est subiecta, subdita, obediens, abundans solatio, & corroborata ad omnia, quæ vult DEUS. Et quia dixi, quid fiat in hoc felici statu animæ, in quo se DEUS communicat, alloquijsq; suis Divinis animam dignatur, & se illi manifestat, suâq; Divina secreta ac mysteria pandit & exponit, volo etiam dicere, ad maiorem ipsius gloriam, juxta id, quod à DEO sum docta, & ipso donante experta, ob ejus bonitatem, in quali alio statu, se DEUS communicet animæ, eidemq; se modo prædicto manifestet ac ostendat.

Dico porrò, quòd postquam est egressa anima, DEI adjuvante gratiâ, ex terra Ægypti, & ex potestate Regis Pharaonis, qui est diabolus, noster adversarius, & pertransivit mare rubrum, atq; jam est in via, quæ ducit ad beatam terram promissionis: postquam præterea multum passa est in eadem via, vigilando & pernoctando in custodia sui ipsius, obtinuitq; & comparavit, cum DEI gratia & sudore, ac labore manuum suarum, pretiosissimum thesaurum perfectarum & solidarum virtutum, veræ mortificationis passionum, & contemptus sui ipsius, ac abnegationis propriæ voluntatis, amando crucem Christi, eamq; ex corde amplectendo: & postquam per hanc viam regiam continuæ Orationis pervenit ad cognitionem DEI, pro sua capacitate, atq; ad ipsum possidendum & amandum perfecte, Dominus autem cum illa agit, sicut cum filia, Sponsa & amica sua, seq; ei communicat, ipsam, alloquitur, & docet, multis ac diversis modis: & postquam illam Divina Majestas jam non tractat instar infantis, lactando ipsam semper suis uberibus, fidentq; illi, ac potest fidere majora, & mirabilia, ut sunt derelictiones, desolationes, obscuritates ac tenebræ spissiores & obscuriores, quàm fuerint Ægyptiæ, quæ poterant palpari manibus: postquam etiam Dominus fident tali animæ derelictæ à DEO, secundum opinionem hominum, ut pendeat inter cælum ac terram, quin possideat istam, & fruatur illo: & postquam DEUS permittit ex sua infinitate bonitate, atq; pro ma-

jori bono ac emolumento hujus talis animæ, ut omnes ipsius hostes confurgant contra illam, eamq; persequantur, ac affligant, nec non passionibus ipsius vel inclinationibus naturalibus atq; rebelles delinquant, ut videtur id, quod tamen jam in isto statu non accidit, in quo hæ passionibus non erunt indomitæ, cum jam sint mortuæ: quando anima est in hoc statu, & progressa est ultra primum, de quo sum loquuta, communicat se tali animæ DEUS, loquitur illi, & manifestat se ipsi hunc in modum. Ordinariè non sunt hæ visitationes, alloquia, & illustrationes ac revelationes, quas Dominus DEUS isti animæ communicat, longæ, neq; diuturnæ, sed breves, & modico tempore durantes: non quòd propterea sint minores, aut minora mysteria, sed quia DEUS agit compendiosè & strictim, docetq; animam intra breve tempus. Dixi autem: ordinariè. Quia, ut DEUS est infinitus ac potens, ita potest facere, ac variare sua opera, quando & sicut voluerit, fueritq; ipsius Sanctissima voluntas. Semper Divina Majestas præmittit, qualiter dixi fieri in altero statu, nuncios, ac indicia, ut præmoneat, se venire, cum suis Divinis donis, & plerumq; præstat istas gratias, quando anima nihil minus cogitat, quàm ut illas suscipiat, multòq; minus, quòd illi sint præstandæ. Si quidem enim non habet suum DEUM vicinum, sicut solebat, tantumq; ipsum retinuit in intimo recessu cordis, nam inde nunquam se absentat, nisi ob aliquam culpam, ubi Divina Majestas per suam bonitatem commoratur, estq; unita animæ, id quod ipsa experitur, etsi arcanissimè, ut ita possit pati sine solatio; ideò anima est quàm remotissima ab eo, ut cogitet de his donis, & illa expectet. Venit nihilominus Divina Majestas ad illam, alloquitur ipsam, seq; ei communicat, quando maximè est afflicta & turbata, desolata ac oppressa à suis inimicis; tunc enim plerumq; loquitur DEUS, & instar boni Pastoris, sibi latæ suæ ovi, quia eam cognoscit, & ipsa cognoscit illum.

Effectus

Effectus admirandi, quos istæ misericordie DEI operantur in anima, quæ in hoc statu versatur, sunt prædicti, præter alios multos, quos nescio explicare, neq; intelligere. Istæ misericordie Divinæ sunt huic animæ, non lac dulce infantum, sed cibus & victus grandium: non sunt illi solatium, levamen & gaudium, sed fortitudo ac virtus in ipsius pusillanimitatibus & exanimationibus, non sunt porta patens, ut per illam contempletur beatitudinem, sicut solet facere in altero gradu, sed murus fortissimus, & præsidium, pro impediendo ingressu hostis: non sunt animæ ornamentum, & obtutus sponforum, sed clypeus & scutum, pro defensione adversus ictus, & invasiones hostiles: ac tandem non sunt gustus nec sva- vitates, neque dulcedo palato animæ, sed auxilium, virtus ac robur illius: istæ misericordie DEI non adferunt animæ ordinariæ (quia quod est insolitum, ut dixi, relinquimus DEO, qui omnia potest, & juxta id, quod ordinariæ fit, nos debemus dirigere, ac dicta intelligere) elevationes, raptus, ecstases, atq; alia hujusmodi: imò videtur per breve temporis spatium anima quodammodo oblivisci & esse immemor sui DEI ac Domini, tantumq; retinet virtutem & fortitudinem, omniq; cætera bona, quæ dixi; sicut contingit homini mortificato, quo comedente cum eximio gustu, corroborantur & confortantur ipsius membra: neq; debet anima in hoc statu multum tergiversari ac reluctari, quando advenit DEUS cum his suis Divinis donis: etsi enim hoc sit laudabile in altero statu, neq; propterea perdat DEUS, ibi tamen expedit, ut reluctetur anima, tanquam indigna, hinc autem, ut amplectatur confortationem ac medicinam, tanquam debilis & quasi infirma: ac proinde dico, quod debeat anima humiliter ac reverenter, & agnoscendo suam necessitatem ac voluntatem DEI, amplecti & suscipere istas misericordias ac dona DEI. Cogitet quoq; & credat, hoc DEO placere, idq; ipsum velle ex sua bonitate,

ac misericordia, & pro ipsius bono, auxilio, & corona.

§. III.

Quomodo anima cognoscat DEUM, per viam Divinæ internæ communicationis, ex allocutione, visione, & operatione.

1. **P**ræcipuum fundamentum, quod anima habet pro cognoscendo, DEO, per viam Divinæ communicationis, & internum alloquium, est puritas animæ, præsertim illa, quam DEUS illi concedit in ipsius primis principijs.
2. Secundum, est mortificatio, & humilitas, atq; avulsio ab omni creatura, & universis, quæ non sunt DEUS, eorumdemq; oblivio.
3. Tertium, est apparatus & ornatus illarum virtutum, quas Dominus DEUS Noster dat & communicat animæ gratis, & ex sola sua bonitate, unaq; acquiratarum, cum gratia & auxilio ejusdem Domini, sudore ac labore creaturæ.
4. Fundamentum quartum, est præsentia DEI & continua oratio, unde hoc oritur, emanat ac provenit, ut contemplando se ista Sponsa cælestis Regis in illo clarissimo speculo Divinæ faciei, ubi videt, agnoscitq; seipsam, suam vilitatem ac miseriam; cognoscat quoq; quantum capit anima & ei communicatur à DEO, ipsius Esse Divinum, amando illum, & cognoscendo ipsum, atq; contemplando. Hoc modo devenit anima in agnitionem loquelæ Divinæ, intuitus Divini, operationis Divinæ, per lumen supernaturale, quod illi communicatur, ad agnoscendam illam loquelam interiorem ac Divinam, quæ attingit & occupat intimum fundum & superiorem ipsius partem, certissimèq; eam illuminat, ut ipsam non permittat dubitare, sitne Divina ea loquela & communicatio DEI. Ad quam explicandam vel

Bbbb

exponen-

exponendam non suppetunt verba. Sicut enim dici nequit, qualis sit DEUS in seipso, ita dici non potest, quomodo loquatur, seq; ipsum communicet DEUS. Ideoq; solum assero, esse metallum Divinum, quod sonat ac sapit lumen DEI, & suavitatem DEI, ac pacem DEI, atq; , ut finiam, dico, quod sonet ac sapiat ipsum DEUM, & dico amplius, quod sicut agnellus, solo instinctu naturali cognoscit suam matrem, ex balatu, ac illam sequitur, & quærit, atq; parvulus infans, sine usu rationis, suam, ex loquela, & facie, gaudetq; ac lætatur dum illam audit, ac videt; ita, suo modo, ista anima pura & munda, non ex instinctu naturali, sed ex gratia & lumine supernaturali DEI, quod illi communicat, agnoscat suum Patrem, & suum DEUM, suumq; Dominum, quodq; omne bonum ipsius consistat, in ipsius alloquio, & intuitu ac operatione, sicut dixi, quæratq; illum, ei obediat ac lætetur in illo & gaudeat. Agnoscit hæc anima suum DEUM ex aspectu, quia dum contemplatur in vultu illius Divini Esse justitiam, postquam prius ab ipso est illustrata, & illuminata, recipit tales influxus & talem virtutem, taléq; lumen, ut summè propter istum Divinum intuitum amet suum DEUM ac summum bonum: ci-

met quoq; ipsum ac reveretur, obedit ei, maximèq; optat, se mille modis quasi condire gustui & palato DEI. Hos effectus admirabiles, & alios, producit in anima, iste intuitus DEI, unde devenit in cognitionem clarissimam, ipsum esse, qui radio suæ virtutis, pertingentis ad animam, talem affectum est operatus in illa. Cognoscit ista anima suum DEUM ac Dominum in operando, quia, postquam se collocavit ad pedes Agni Divini, dum considerat & contemplatur ipsius Divina opera, & qualis hic Dominus sit in seipso, qualis fuerit, ac sit erga nos, concipit anima, adjuncta gratiâ istius Domini, talia & tanta desideria, operandi pro DEO, & patiendi pro DEO cum magna voluptate, solatio & gaudio, ut deveniat in cognitionem clarissimam & supernaturalem, cum, qui ita operatur in anima, esse DEUM, ipsiusq; Scientiam, ejusdemq; potentiam & bonitatem. Iste est modus, quo anima cognoscit DEUM per Divinam ejus ac admirabilem communicationem, ut me idemmet Dominus edocuit, fecitq; ut id experirer, ex sola sua Divina bonitate.

